

VLOEK
VAN INKT

METTY JONES
EN DE
SCHEDELTATTOO

PHILIPPA LEATHLEY

Vertaald uit het Engels door Merel Leene

LUITINGH-SIJTHOFF

Tekst © 2025 Philippa Leathley
Platttegrond © 2025 Nicolette Caven
Hoofdstukvignetten © 2025 Brie Schmida
Nederlandse vertaling © 2025 Merel Leene
en uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet
toegestaan.

Oorspronkelijke titel *Inkbound: Meticulous Jones and the Skull
Tattoo*

Oorspronkelijk uitgegeven bij HarperCollins Children's Books
Omslagontwerp Lennart Wolfert
Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 498 47

ISBN 978 90 210 544 90 (e-book)

NUR 283

www.lsuitgeverij.nl

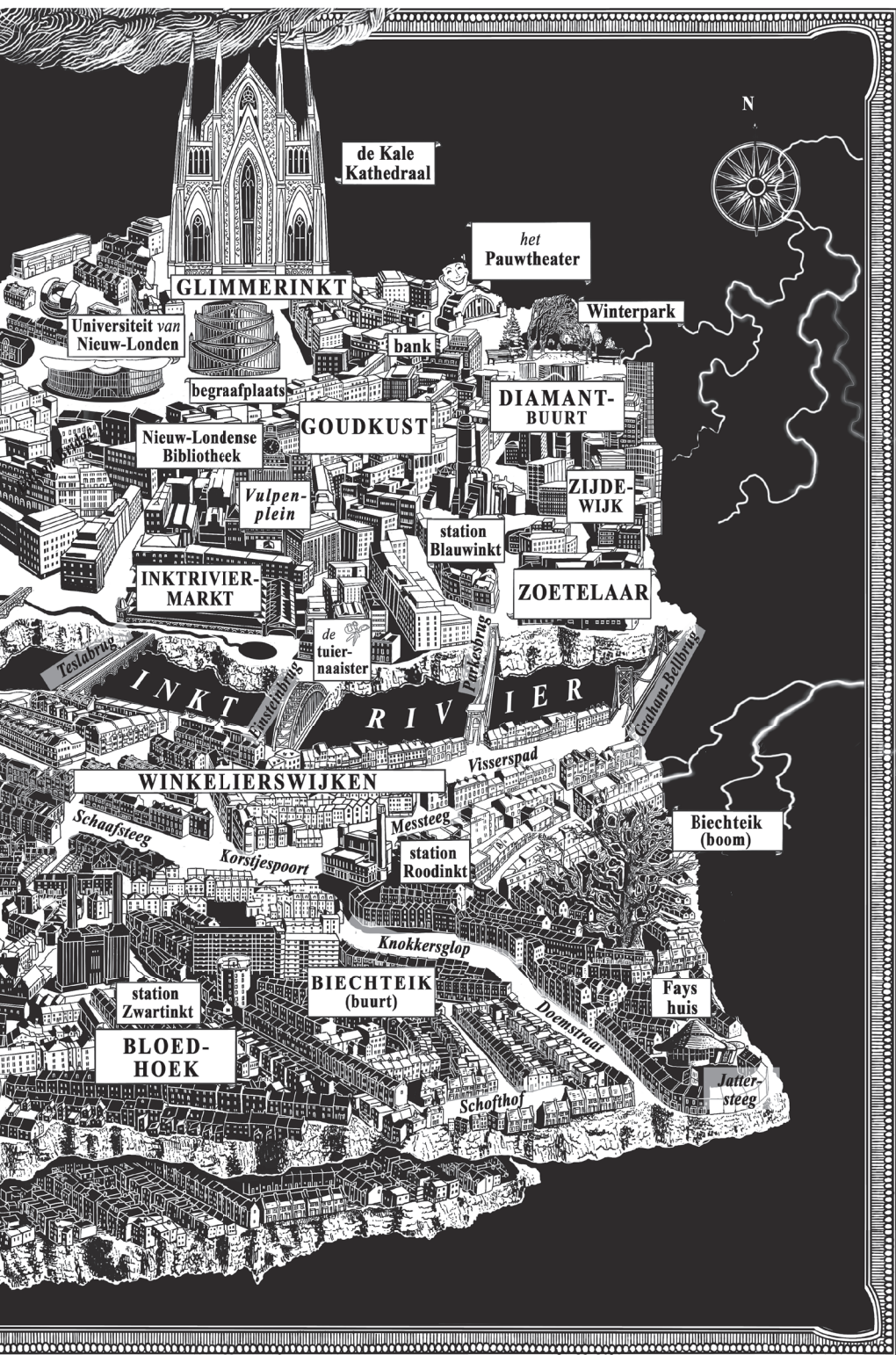
www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn fantastische moeder en mijn
geweldige peetdochters, Iris en Nancy

NIEUW-LONDEN

de Kale
Kathedraal

het
Pauwtheater

GLIMMERINKT

Universiteit van
Nieuw-Londen

Winterpark

bank

begraafplaats

GOUDKUST

DIAMANT-
BUURT

Nieuw-Londense
Bibliotheek

Vulpen-
plein

ZIJDE-
WIJK

station
Blauwinkt

INKTRIVIER-
MARKT

ZOETELAAR

de
tuier-
naaster

INKT

RIVIER

WINKELIERSWIJKEN

Schaafsteeg

Biechteik
(boom)

Korsjespoort

station
Roodinkt

Knokkersglop

station
Zwartinkt

BIECHTEIK
(buurt)

Fays
huis

BLOED-
HOEK

Doenstraat

Schofthof

Jatter-
steeg

1

DUISTERPOEL

Er klopte iets niet met Metty's metrokaartje. Terwijl hun trein rammelend door de Londense metrotunnels slingerde, bestudeerde ze het ticket voor de honderdste keer. Ze moest haar best doen om de tekst erop te kunnen lezen. *Duisterpoel* stond er in vervaarlijke paarse glimletters.

Alleen bestond er helemaal geen metrostation dat zo heette!

Fronsend draaide Metty het kaartje om zodat ze de achterkant kon lezen. De kleine lettertjes waren lastig te ontcijferen, maar eigenlijk deed het er ook niet toe. Metty had urenlang over plattegronden van de metro gebogen gezeten en met haar vinger de gekleurde routes gevolgd. Ze kende ze allemaal op haar duimpje, en een station dat Duisterpoel heette, was ze nog nooit tegengekomen.

En nu denderde hun trein op topsnelheid naar het eindpunt van de lijn. Er waren bijna geen stations meer over.

Metty schrok op toen de kapitein opeens luid snurkte. Afkeurend keken mensen hun kant op. Metty gluurde even naar haar vader. Hij zat tegen het raam geleund te slapen, met zijn armen over elkaar en zijn hoed over zijn ogen getrokken.

Je zou denken dat hij in geen dagen geslapen had, maar de kapitein zag er altijd doodmoe uit. Volgens hun huishoudster had hij te lang bij de marine gezeten. De deinende oceaan had hem in slaap gewiegd, en daardoor was hij vergeten hoe je aan de wal moest leven.

Metty wilde hem net een por geven toen boven haar hoofd de luidspreker kraakte. ‘Het volgende station is Aldgate, eindpunt van deze trein. Vergeet u bij het verlaten van de trein niet uw bagage mee te nemen,’ zei de omroeper.

‘Kapitein,’ fluisterde ze. Ze stootte haar vader aan. ‘Kapitein, wakker worden!’

Snuivend schrok hij wakker, en hij ging zo wild rechtop zitten dat hij bijna zijn hoed verloor. Zijn donkerbruine ogen, lodderig van de slaap, dwaalden door het treinstel en bleven uiteindelijk rusten op Metty, die naast hem zat. ‘Wat is er aan de hand? Zijn we er al?’

‘We zijn bij Aldgate,’ antwoordde ze terwijl de trein het metrostation binnenrolde. Ze trok haar wenkbrauwen op en keek hem geërgerd aan. ‘Dat is het eindpunt.’

‘Niet voor ons.’ De kapitein gaapte en hij zakte alweer onderuit. ‘Maar de omroeper zei... Kijk, iedereen stapt uit.’

‘Trek je niks aan van wat andere mensen doen. Niemand van hen gaat naar dezelfde plek als wij.’

‘Station Duisterpoel, bedoel je?’ Het klonk nogal twijfelachtig.

‘Juistem.’

‘Maar dat station bestaat helemaal niet.’

‘Hoe weet jij dat?’ De kapitein keek zijn dochter peinzend aan.

‘Omdat ik het nog nooit gezien heb, en het staat ook niet op de kaart.’

Met een glimlach op zijn gezicht ging haar vader weer rechtop zitten. Hij boog zich naar voren en leunde met zijn ellebogen op zijn bovenbenen. ‘Lieve schat, de interessantste plekken vind je

nooit op kaarten. En ik kan wel zien dat jij dat verschrikkelijk vindt.’ Grinnikend gaf hij een duwtje tegen Metty’s kin. ‘En hou je nu maar vast. Flink stevig.’

‘Waarom?’ vroeg ze een beetje nerveus.

‘Omdat we volgens mij bijna vertrekken.’

Nog net op tijd greep Metty de metalen stang beet die naast hun bankje van de vloer tot het plafond liep. Van buiten kwam het doordringende snerpen van metaal op metaal, gevolgd door een diep gerommel dat door de hele trein heen dreunde. Het klonk alsof voor hen iemand de rails uit hun bouten losrukte. Het maakte zo’n kabaal dat Metty ineenkromp en haar schouders hoog optrok, hopend dat het snel voorbij zou zijn.

Eindelijk stierf het gerommel weg. Ze keek uit het raampje. Behalve het perron en een trap naar de uitgang was er niet veel te zien. Alle andere passagiers waren verdwenen, en Metty en de kapitein waren als enigen in de trein overgebleven.

Boven haar hoofd begon de luidspreker weer te kraken. ‘Het volgende station is Duisterpoel.’

Haar vader trok een benauwd gezicht, alsof hij zich schrap zette voor iets onaangenaams. ‘Op dit moment dreig ik altijd over mijn nek te gaan,’ zei hij. Toen hij Metty’s geschrokken blik zag, voegde hij eraan toe: ‘Maak je geen zorgen, ik zal proberen jou niet vies te maken.’

‘Maar wat gaat er dan geb...’

Metty’s vraag roetsjte zo terug haar keel in, want de trein kwam met een schok in beweging en zette zijn weg over de rails voort. Plotseling helde het treinstel voorover, alsof ze in een achtbaankarretje zaten, op het hoogste punt voor een griezelig steile helling. De steeds sneller draaiende wielen maakten een klikklakkend geluid.

En toen, nog voordat Metty het op een gillen kon zetten, doken ze een inktzwarte tunnel in die zich kennelijk voor hen geopend had.

Metty's oren suisden tot ze er duizelig van werd. De lampen in het treinstel gingen flikkerend uit, en toen was er alleen nog de duisternis van de dalende tunnel, dik en stroperig als een oceaan van teer. Het was alsof haar ingewanden in soep veranderd waren: ze klotsten door haar buik terwijl de trein dieper en dieper de eindeloze donkerte binnendrong. Toen piepten eindelijk de remmen en kwam de trein naast een nieuw perron tot stilstand.

Een beetje misselijk keek Metty naar haar handen. Ze hield de stang zo krampachtig vast dat haar knokkels krijtwit waren. De arm van de kapitein lag voor haar borst zodat ze niet van haar stoel kon vallen. In de chaos van de afdaling had ze niet eens gemerkt dat hij die uitgestoken had.

‘Dit is station Duisterpoel,’ verkondigde de luidsprekerstem verveeld, ‘eindpunt van deze trein. Vergeet bij het verlaten van de trein niet uw bagage mee te nemen.’

‘Zo.’ Een beetje beverig kwam de kapitein overeind. Zijn anders altijd blozende wangen waren grauw en hij zag er beroerd uit. ‘Dat viel best mee, toch?’

Metty bleef ijzig stil en staarde hem aan.

Achter haar vader aan liep ze de trein uit. Terwijl ze station Duisterpoel verlieten, hield ze zijn mouw vast. Nieuwsgierig keek ze om zich heen. Het leek wel alsof ze in een grot waren. Het zwarte rotsplafond werd verlicht door rijen glinsterende ijspegels. Eronder liep een korte, drukke straat bij het station vandaan.

Metty telde in totaal twintig gebouwen: grote, donkere herenhuizen, geheimzinnige winkels, vreemde cafeetjes en een theater met aan de gevel een bord vol knipperende lichtjes. Het had allemaal iets ouderwets, alsof ze een eeuw terug in de tijd waren gereisd. Over een week was het Halloween, en de inwoners van Duisterpoel hadden hun huizen in stijl versierd. Over de lantaarnpalen waren spinnenwebben gedrapeerd met daarin grote,

betoverde rubberen spinnen met dunne kriebelpoten. Metty's mond viel open toen ze de magische groene mist ontdekte die door de grot wervelde. De nevel hing in slierten om de gebouwen heen en gaf alles een heerlijke spooksfeer.

‘Zitten we ónder de ondergrondse?’ vroeg ze de kapitein vol ontzag.

‘We zitten onder Oud-Londen,’ antwoordde haar vader. ‘Een flink stuk zelfs.’

‘Maar waarom is deze plek verstopt? Kent iedereen hem?’

‘O, er zijn zat mensen die hem kénnen. Het lastige is om hier te kómen. Kaartjes zijn vreselijk lastig te krijgen en ze zijn bovendien gruwelijk duur. Duisterpoel is nogal... exclusief, snap je.’

‘Illegaal, bedoel je?’ vroeg Metty met een mengeling van angst en opwinding.

Haar vader was meestal heel fatsoenlijk. Het verbaasde haar dat hij haar had meegenomen naar zo'n schimmige plek, die ook nog eens overduidelijk magisch was. Al tientallen jaren golden er in Engeland erg strenge regels voor magie. Natuurlijk waren er wel wat uitzonderingen – onschuldige dingen, zoals betoveringen om een gebroken been te genezen, sneller langs onhandige wegwerkzaamheden te komen of via een spiegel met iemand te communiceren – maar de meeste magische handelingen waren streng verboden. Volgens de kapitein waren de straten van Oud-Londen niet altijd zo kaal en kleurloos geweest, zonder sprankeltje magie om ze op te fleuren, al kon Metty het zich niet anders herinneren.

‘Niet écht illegaal.’ Haar vader nam haar mee naar het mooiste huis van allemaal, helemaal aan het einde van de straat. ‘Duisterpoel heeft alleen een slechte naam, meer niet. Dat geldt voor alle plekken waar nog wat magie uit de oude tijd is overgebleven. Kijk niet zo geschokt, Metty. Je weet heus wel dat ik je hier niet zonder goede reden mee naartoe zou nemen. En nu we het er toch over hebben...’

Ze bleven staan voor een enorm herenhuis. De kapitein drukte op de bel, en even later deed een bejaarde butler de deur open. Op de rug van zijn hand, net onder zijn knokkels, was een zilveren sleutel getatoeëerd. Metty staarde er gefascineerd naar, en haar vingers zochten al hun weg naar haar jaszak en het boekje dat ze daarin bewaarde.

‘Goedemiddag.’ Zwerig nam haar vader zijn hoed af.

Metty schrok van zijn opgewekte gebulder en liet haar hand weer zakken.

‘Goedemiddag, meneer,’ zei de butler afwachtend. ‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘We zijn hier voor de beroemde profetes.’

‘Juist ja. En verwacht madame LeBeau u?’

‘Dat mag ik hopen. Ik heb vorige week een afspraak gemaakt en daar een buitensporig hoog bedrag voor betaald.’ De kapitein was even stil en keek met een trotse glimlach naar Metty, al zag ze ook iets van angst in zijn ogen. ‘Vandaag is voor ons een speciale dag. Mijn dochter is namelijk jarig, snapt u.’

‘Aha,’ zei de oude man met een nieuwsgierige blik op Metty. ‘In dat geval kunt u beter binnenkomen.’

Ze volgden hem een gang in met een zwarte kroonluchter en een glanzende houten parketvloer. Aan de muur hingen ingelijste affiches, het soort aankondigingsposters voor shows dat je ook in een theater kunt zien hangen. Een ervan trok vooral Metty’s aandacht: een portret van een dame in een glitterjurk die met haar lange, donkere vingers een kristallen bol vasthield. Dwars over de poster stond in vlammende letters:

Madame Fayola LeBeau

*Gevierd medium en profetes van wereldfaam.
Ontmoet haar in levenden lijve,
dit ongelooflijke orakel.*

SLECHTS ÉÉN WEEK

in

Theater Schemerschat.

Deuren open om 20.00 uur.

Vaste ticketprijzen. Geen geld terug.

Geen garantie op bevredigend lot.

‘We zijn hier toch niet voor haar?’ fluisterde Metty. ‘Ze is doodgriezelijk!’

De kapitein grinnikte. ‘Ga me nou niet vertellen dat je niet durft.’

‘Duh!’

Metty wilde al eeuwen een profetes in het echt zien en ze had niet kunnen wachten tot ze eindelijk tien werd. Ze was heus niet van plan om terug te krabbelen nu het eindelijk zover was.

Haar vader keek haar vriendelijk aan. ‘Het is heel normaal om gespannen te zijn voor je lotsgave. Iedereen voelt zich een beetje...’

Metty kreunde. ‘Ik ben niet gespannen.’

De butler nam hen mee naar de eerste deur in de gang. ‘Gaat u alstublieft zitten terwijl ik mevrouw laat weten dat u gearriveerd bent,’ zei hij met een zwierig gebaar.

De kapitein hield de deur voor Metty open en ze liep naar binnen. Het was een ouderwetse salon met antieke meubels en zware gordijnen. Midden in de kamer stonden twee lange banken en een lage tafel, waarop een stapel kranten en tijdschriften lag.

Metty wilde net gaan zitten toen ze ergens door werd afgeleid: gouden lichtglimmers die als honing langs de muren dropen. Fronsend keek ze omhoog, en toen ontsnapte haar een kreetje.

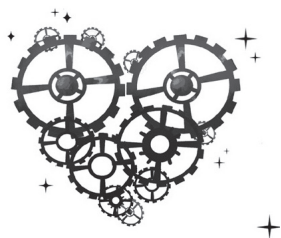
Tegen het hoge plafond zweefden honderden kwallen. Sommige waren piepklein en andere zo groot als watermeloenen, en allemaal straalden ze licht uit in de verder nogal sombere kamer. Metty leek wel gehypnotiseerd en kon haar ogen er niet van afhouden. De kwallen waren natuurlijk op het plafond geschilderd, maar toch bewogen ze als echte, levende wezens. Ze leken onder water te drijven, en hun tentakels en sponsachtige hoofden deinden door de onzichtbare golven.

De butler schraapte zijn keel. ‘Prachtig, niet? Mijn werkgeefster heeft een geweldig oog voor magische decoraties.’ Met een bedachtzame glimlach bekeek hij de kwallen. Metty had niet gemerkt dat hij bij haar was komen staan. ‘Ik neem aan dat het vandaag je tiende verjaardag is, jongedame?’

‘Eh... ja.’ Metty rukte zich los van het spektakel op het plafond.

‘En daarom ben je naar madame LeBeau gekomen?’

Metty slikte en daarna knikte ze vastberaden. ‘Ik ben hier om erachter te komen wat mijn lot is.’

2

HET SCHIP EN DE ROOS

Zolang Metty zich kon herinneren was ze supernieuwsgierig naar haar lot. Al jaren dagdroomde ze over wat het zou kunnen zijn. Een zangvogel die voorspelde dat ze een beroemde zangeres zou worden, een telescoop om aan te geven dat ze later ontdekkingsreiziger werd... Of misschien wel iets zo unieks dat ze het niet eens kon verzinnen.

Ze was altijd jaloers als een klasgenoot tien werd en de volgende dag op school kwam met een magische tatoeage op zijn hand. In de lunchpauze deden alle kinderen die hun lot al gekregen hadden niets anders dan hun symbolen vergelijken en proberen te raden wat ze zouden kunnen betekenen. Lotstattoos zoals een voetbal en balletschoenen waren natuurlijk overduidelijk. Maar in haar klas zat ook een jongen met een leeuw, en dat kon van alles voorspellen: dierentuinen, moed, zelfs een enorme bos prachtig haar. Dat wil zeggen, volgens het verklarend lotenwoordenboek dat Metty's tante haar voor haar verjaardag had opgestuurd.

'Kapitein Moralis Jones,' zei haar vader tegen de butler, die hun namen in een groot boek noteerde. 'En deze charmante,

onberispelijk geklede jongedame is mijn dochter, Meticula Jones. Dat spel je met één t en een c.'

'Wat een ongebruikelijke namen.' De oude man kon zijn spottende grijns niet verbergen.

'Tja, in mijn familie doen we een wedstrijdje wie de gekste naam voor zijn kinderen kan verzinnen. Mijn broer Monotonus heeft de winnende naam, denk ik.'

'Of oudoom Maniak!' opperde Metty.

'Ja, maar die leeft niet meer, lieverd.'

'Nou en?'

'Als je dood bent, tel je natuurlijk niet meer mee.'

De butler zuchtte klaaglijk. 'Dat is maar al te waar,' zei hij, maar toen herstelde hij zich.

Metty's ogen dwaalden naar een van de kranten op de salontafel. **DE 80E MAGISCHE METROPOOL: NIEUW-CAIRO OVER TWEE JAAR GELANGEERD**, was de kop op de voorpagina. Eronder stond een foto van een paar Egyptische zakenlui bij een maquette van een stad.

'Nieuw-Cairo?' vroeg Metty aan haar vader.

'Alweer een Nieuwe Stad. Als het zo doorgaat, zijn er straks honderden van die idiote plekken, eentje voor elk land.'

'Ik geloof dat China er al drie heeft,' merkte de butler op.

'Waarom bouwen ze er steeds meer als er al zoveel zijn?' vroeg Metty.

Ze hoorde haar hele leven al verhalen over de Nieuwe Steden – betoverende metropolen in alle uithoeken van de wereld – maar ze had er nooit een bezocht, of in elk geval niet voor zover ze wist. Het schenen de enige plekken ter wereld te zijn waar tovenarij helemaal legaal was, op elke straathoek wel iets magisch glinsterde en alles mogelijk leek.

'Om op te scheppen, denk ik,' zei de kapitein. 'Ik vraag me af waar ze hem willen bouwen. In de buurt van Egypte, zou je denken. Meestal proberen ze ze dicht bij huis te houden.'

‘Boven de Rode Zee, schijnt het.’ De butler legde zijn vulpen neer. Daarna sloot hij het dikke boek en glimlachte naar Metty. ‘Nu dat allemaal geregeld is, kun je wel alvast naar boven gaan. Er zit voor de seancekamer al een jongeman te wachten. Ik verwacht dat madame LeBeau jullie tegelijk zal ontvangen.’

‘We wachten nog even, als u het niet erg vindt.’ De kapitein keek zo benauwd op zijn horloge dat je zou denken dat hij last van verstopping had. Er was heel wat voor nodig om Metty’s vader angstig te krijgen, maar Metty kende die blik en wist precies wat er de oorzaak van was. Of liever gezegd: wie. ‘We verwachten mijn ex-vrouw. Ze komt nogal eens te laat, maar ik hoop dat ze zich snel bij ons zal voegen.’

Het leek eeuwen te duren voordat de volgende trein aankwam, en het wachten was zo saai dat Metty ongedurig werd. En wat erger was, ze begon zich zorgen te maken om de tijd. Als haar moeder te laat kwam, weigerde de profetes misschien om hen te ontvangen. En als Metty haar afspraak miste, was het over en uit. Je lotsgave vond altijd plaats op je tiende verjaardag, je kreeg geen tweede kans.

‘Rustig maar.’ De kapitein klopte op haar schouder. ‘Ze komt heus wel.’

Metty bromde wat, maar was niet overtuigd. Ze stond op en schuifelde langs een van de banken in de salon. Een paar kwallen op het plafond gleden langs de muren omlaag om haar beter te kunnen zien. Een kleintje met trillende tentakels dreef tot vlak voor haar gezicht.

‘Hallo!’ Ze stak haar hand uit, en de kwal deinde weg. ‘Het is oké, je hoeft niet bang te zijn.’

‘Laat die lichtjes nou niet schrikken.’ De kapitein trok haar aan haar jasje.

‘Ik speel alleen maar met hem, verder niks.’ Metty plofte weer op de bank en blies op haar prikkende vingertop. Daarna grijnsde

ze brutaal naar haar vader. ‘Trouwens, ik dacht dat je juist wilde dat ik meer vrienden maakte.’

‘Gek genoeg bedoelde ik daar geen levensgevaarlijke lampen mee.’

Metty was nog steeds rusteloos. Ze haalde het boekje van haar tante uit haar zak, dat die ochtend met de post gekomen was.

HET OFFICIËLE BRITSE VERKLARENDE LOTENWOORDENBOEK

500 veelvoorkomende loten en hun betekenis
49e druk

Ze streek met haar duim over de rode rug. In het voorwoord stond dat maar vijf procent van de mensen een zeldzaam lot had. De meesten kregen steeds weer dezelfde tatoeages: een moersleutel voor een kind dat later monteur zou worden, of een stethoscoop voor een toekomstige arts. Metty hoopte dat de hare niet zo gewoontjes zou zijn.

Ze bladerde het boekje door op zoek naar een sleutel. Daarbij gluurde ze even naar de butler, die de krant met Nieuw-Cairo op de voorpagina had gepakt en nu in de hoek van de kamer stond te lezen.

‘Weet jij wat een sleutel als lot betekent?’ fluisterde ze tegen haar vader.

‘Ssst.’

‘Ik zal het je vertellen. Het staat hier.’

‘Metty, niet zo onbeleefd,’ mompelde de kapitein.

Ze zuchtte. Volwassenen hadden zulke idiote regeltjes als het om iemands lot ging. Metty snapte niet waarom het onbeleefd zou zijn om erover te praten.

‘“Een sleutellot wordt in verband gebracht met slotenmakers,

beheerders of het hebben van veel geheimen.” Ze tuurde naar de butler. ‘Hij doet wel erg geheimzinnig, vind je niet?’

Het gezicht van de kapitein was streng maar geamuseerd. ‘Ik ga dat boekje van je stelen en ergens verstoppen.’

‘Nee, dat ga je helemaal niet.’

Metty stopte het woordenboek weer in haar zak. Op hetzelfde moment klonk er enorm gedreun door het huis en leken de muren te trillen. De kwallen, die geschrokken bij elkaar kropen, trokken verblindende lichtstrepen over het plafond. Metty sprong op van de bank en keek uit het raam.

Een metrotrein schoot als een kogel uit een gat boven in de grot en hield stil naast het perron. Een tel later schoven de treindeuren open en kwam er één passagier naar buiten. Metty’s moeder bleef even staan, haalde een hand door haar stijlvol gekapte bruine haar en liep toen elegant in de richting van madame LeBeaus huis.

Daphne Wolff was zo’n betoverende schoonheid die je wel op het filmdoek ziet, met een huid die straalde als sterrenlicht, en oceaانبloauwe ogen onder twee prachtig gewelfde wenkbrauwen. Zoals altijd paste haar lippenstift precies bij het kersenrood van haar jurk.

‘Daar gaat-ie.’ De kapitein kwam zuchtend overeind.

Het gerinkel van de deurbel galmde door het huis en de butler liep naar de deur om open te doen.

‘Geen paniek, hier ben ik!’ zei Daphne toen ze een paar tellen later de salon in danste. Ze liep eerst naar de kapitein toe en kuste hem op zijn neus. Er bleef een rode afdruk op achter. ‘Sorry dat ik zo laat ben. Ik moest van ver komen.’

Toen was Metty aan de beurt. Haar gaf Daphne op elke wang een zoen en daarna veegde ze met haar duim de lippenstift weg. ‘Ik was helemaal in Rome, moet je weten. Nieuw-Rome, bedoel ik. Ik moest met de bliksem hierheen reizen, wat natuurlijk een ramp was voor mijn haar... Het duurde een eeuwigheid om het weer te fatsoeneren. Brrr, vinden jullie het ook niet koud? Ik heb

er niet aan gedacht om een jas mee te nemen.’

‘Fijn dat je er eindelijk bent,’ bromde de kapitein.

Daphne negeerde hem. Ze keek stralend naar Metty, pakte haar kin en draaide haar gezicht omhoog zodat ze het goed kon inspecteren. Metty bedacht dat ze vast erg veranderd was sinds twee Kerstmissen geleden.

‘Lieve hemel, dit kan toch niet mijn kleine meisje zijn, zo groot opeens? Gefeliciteerd, liefje. Heb je de cadeaus gekregen die ik gestuurd heb? Natuurlijk wel. Kijk, je draagt de schoenen die ik in Nieuw-Parijs gekocht heb. Zijn ze niet geweldig?’

De witte schoenen waren een maat te klein, waardoor Metty blaren op haar tenen kreeg, maar ze had ze toch maar aangetrokken. Het had onbeleefd geleken om het niet te doen.

‘Eigenlijk zijn ze een beetje... Ik vind ze geweldig,’ loog ze.

Haar moeder glom als een kind dat een snoepje uit een volle snoeptrommel mag uitkiezen. ‘Echt? Wat fant...’

‘Luister, Daph, hoe heerlijk het ook is om je weer te zien, we zijn aan de late kant. Dus misschien kan dit tot na de lotsgave wachten,’ zei de kapitein stijfjes.

Daphne schonk hem een koket lachje. ‘O, Moralis, doe nou niet alsof je me niet gemist hebt.’

‘Mag ik uw naam, mevrouw?’ De butler stond al klaar met zijn pen.

‘Natuurlijk, ik ben Daphne Wollf. Wollf met dubbel l.’

Terwijl de oude man haar naam noteerde, schraapte Metty haar keel. Ze begon nu toch echt zenuwachtig te worden. Wat als haar lotssymbool saai was en voorspelde dat ze later bankier zou worden of zo? Wat als ze voorbestemd was om laf of dom te zijn, of – nog erger – dat het haar lot was om te sterven door een verschrikkelijk ongeluk? De kapitein beweerde dat er geen tattoo bestond die een gruwelijke dood voorspelde, maar Metty was niet echt overtuigd.

Ze keek naar de tatoeage op haar moeders hand: een rode roos

met een doornige steel. Metty had het symbool al vaak gezien, maar ze had er nooit echt over nagedacht. Ze geloofde niet dat zij en Daphne ooit over loten gepraat hadden. Of eigenlijk was haar moeder zo vaak weg dat ze over niets veel gepraat hadden.

Metty haalde haar woordenboekje weer tevoorschijn, al probeerde ze dat deze keer wel zo subtiel mogelijk te doen. ‘Roos’ was er niet als trefwoord in opgenomen, wat inhield dat de tatoeage niet veel voorkwam.

BLOEM: in verband gebracht met bloemisterij, buitensporig veel huwelijken en dodelijke hooikoorts

Metty knipperde geschrokken met haar ogen. Haar moeder was geen bloemist – of eigenlijk had Daphne voor zover Metty wist zelfs geen dag in haar leven gewerkt. Ze was maar één keer getrouwd geweest, met de kapitein, en Metty dacht niet dat ze hooikoorts had, geen milde versie en al helemaal niet de dodelijke soort.

‘Eh... Daphne?’

‘Ja, schatje?’

‘Ik vroeg me af of je weet wat jouw lot betekent.’

Daphnes lippen krulden zich om in een tevreden glimlach. ‘Mijn lot? Tja, daar is altijd discussie over geweest. Het is niet zo’n saaie traditionele tattoo, snap je.’

‘Je bedoelt zoals de mijne?’ vroeg de kapitein. Hij hield zijn rechterhand omhoog, waarop een schip met een trots wapperend zeil getatoeëerd was.

‘Het past bij je, lieve,’ zei Daphne.

‘Wat, saai en traditioneel? Nou, bedankt dan.’

Daphne stak met een verlegen glimlach haar hand uit naar Metty zodat die de tattoo beter kon bekijken. ‘Mijn moeder zei altijd dat een roos betekende dat ik later heel mooi zou worden. Ze was natuurlijk lichtelijk bevooroordeeld, maar...’

‘Ze had het ook niet helemaal bij het verkeerde eind,’ gaf de kapitein schoorvoetend toe.

‘Ik vraag me af wat ik zal krijgen.’ Metty huiverde even. ‘Doet het... pijn? De lotsgave, bedoel ik?’

‘Helemaal niet,’ zei haar vader.

‘O, verschrikkelijk,’ zei haar moeder precies tegelijk, en daarna keek ze geërgerd naar de kapitein, die haar op zijn beurt woest aanstaarde. ‘Het heeft geen zin om tegen haar te liegen. Ze komt er straks zelf achter. Luister, kindje. Eerlijk gezegd doet het verschrikkelijk veel pijn. Maar het duurt maar even, net als wanneer je gaatjes in je oren laat schieten.’

Metty had geen gaatjes in haar oren, dus erg gerustgesteld was ze niet.

De kapitein kneep even in haar schouder. ‘Luister, Met, je hoeft dit niet te doen. Niet als je er niet klaar voor bent.’

Metty haalde haar schouders op en probeerde haar angst te bedwingen. ‘Maar als ik vandaag mijn lot niet krijg, kan ik het niet nog eens proberen, toch? Het is nu of nooit.’

‘Goed punt,’ zei Daphne met een strenge blik op de kapitein. ‘Sommigen van ons hebben bovendien een enorm eind gereisd om hier te kunnen zijn. En trouwens, het is zo spannend! Ik wed dat je bent voorbestemd voor iets geweldigs. Misschien word je wel een groot actrice!’

‘Zijn we klaar, jongedame?’ vroeg de butler.

‘Oké,’ zei de kapitein. ‘Laten we gaan. Dan is het maar achter de rug.’

‘Het spijt me, meneer, maar u tweeën zult hier beneden moeten wachten. Madame LeBeau ziet de kinderen graag zonder begeleiding.’

Er gleed een koud gevoel door Metty’s borst, alsof ze een ijsblokje had ingeslikt. ‘U bedoelt dat ik in mijn eentje moet gaan?’

‘Doe niet zo gek,’ zei Daphne, en ze schonk de butler haar liefvalligste glimlach. ‘Fayola is een vriendin van me. Dat is de

enige reden dat we ervoor hebben gekozen om hierheen te komen. Ze vindt het vast niet erg als ik erbij ben.'

'Geen sprake van,' zei de kapitein. 'Ik ga niet hier zitten wachten terwijl jij...'

'Het spijt me zeer,' onderbrak de butler hem, 'maar uw dochter moet alleen naar binnen gaan. Zo gaat het altijd. Kom mee, jongedame. Je hoeft je echt nergens zorgen om te maken.'

Metty volgde de oude man de gang op. Het leek wel of er een zwerm spreuwen door haar buik vloog, zo zenuwachtig was ze. Hij ging haar voor naar een trap die zo lang en donker was dat je de bovenste trede niet kon zien.

'Hier naar boven,' zei de butler tegen Metty.

Ze bleef even staan en wierp een laatste blik op haar ouders. Daphnes gezicht straalde haar bemoedigend toe, de kapitein keek wat bezorgder.

Metty haalde diep adem. Toen pakte ze met trillende hand de trapleuning beet en liep naar boven.

3

INKT EN BLOED

Tegen de tijd dat Metty boven was, zweette ze, al kon dat natuurlijk ook van de zenuwen komen. Ze was nog nooit zo misselijk geweest.

Het idee om naar madame LeBeau te gaan kwam van Daphne. De meeste kinderen bezochten een gratis profetes uit een van de Nieuwe Steden, die betaald werden door de overheid. Maar sommige ouders betaalden zelf om hun kind naar iemand als madame LeBeau te sturen. Iemand die getalenteerder en deskundiger was, iemand die het lot van hun kind kon manipuleren en hun kind iets speciaals kon bieden.

Metty wist eigenlijk niet of ze het wel eens was met zulke elitaire lotsgaven. In elk geval vond haar vader het niks, en ze was verbaasd dat hij ermee ingestemd had. Misschien was de kapitein ongerust dat haar tattoo iets heel saais of gênants zou zijn en was dat de reden dat hij en Daphne voor madame LeBeau hadden betaald. Bij de gedachte om haar vader teleur te stellen werd Metty nog nerveuzer.

De kraag van haar jurk plakte tegen haar nek toen ze over de overloop naar een oranjegeverfde deur schuifelde. Misschien

was het verbeelding, maar het hout leek naar peperkoek en kruidnagels te ruiken.

Bij de deur stond een jongen met keurig gekamd zwart haar te wachten. Met zijn handen in zijn zakken leunde hij tegen de muur. Het nette blauwe colbertje dat hij droeg, paste prachtig bij zijn donkerbruine huid. Verbaasd draaide hij zich om naar Metty.

‘Hoi.’ Hij stak een hand op.

‘Hoi,’ zei Metty. Ze voelde zich ongemakkelijk.

Ze liep naar de felgekleurde deur en bleef ervoor staan. De jongen bekeek haar met zo’n intense nieuwsgierigheid dat ze bijna zei dat hij moest ophouden met staren.

‘Ben je ook hier voor de profetes?’ vroeg hij uiteindelijk.

‘Ja. Om mijn lot te krijgen.’

‘Ik ook. Het voelt alsof ik hier al eeuwen sta. Ik heb geklopt, maar er kwam geen reactie. Volgens mij is er niemand binnen.’

‘Heb je gekeken?’ vroeg Metty.

‘Natuurlijk niet.’

‘Misschien moeten we dat doen.’

‘Doe maar als je wilt.’ De jongen grijsde spottend. ‘Maar ik ga niet naar binnen, niet als het me niet gevraagd is.’

‘Oké, dan doe ik het wel,’ zei Metty smalend. Ze pakte de deurknop en probeerde niet te letten op de angstrillingen die over haar rug liepen.

De jongen floot. Hij leunde inmiddels weer tegen de muur. ‘Je moet het zelf weten.’

De deur was niet op slot. Metty was bijna teleurgesteld. Ze slikte en draaide toen de deurknop om. Geluidloos ging de deur open.

Erachter was een ronde, schemerige ruimte, met helemaal aan de andere kant, verborgen achter een paarsrood gordijn, een klein podium. De kamer had geen ramen en overal waren schaduwen. Voor het gordijn zag Metty de silhouetten van de stoelen. Ze trok haar neus op toen ze een prikkelende geur rook. Het luchtje deed haar denken aan het kruidenkastje thuis.

‘Hallo?’ riep ze zachtjes. Ze deed een stapje bij de deur vandaan. ‘Eh... madame LeBeau?’

Niemand reageerde. De vrouw was nergens te bekennen en alles bleef stil.

Metty liep verder de seanceruimte in. Vooral het gordijn achterin fascineerde haar. Ze stelde zich voor wat voor geheimen erachter konden schuilen. ‘Je kunt net zo goed ook binnenkomen,’ zei ze tegen de jongen nadat ze haar ogen van het podium had losgerukt. ‘Je had gelijk. Er is niemand.’

‘Je bent nogal een waaghals, hè?’ zei de jongen. Met zijn armen over elkaar bleef hij in de deuropening staan. Kennelijk durfde hij nog niet naar haar toe te komen.

Metty haalde haar schouders op. Het had niet als een compliment geklonken.

‘Hoe heet je eigenlijk?’

‘Metty. En jij?’

‘Benedict,’ antwoordde de jongen. Hij stak zelfvoldaan zijn kin naar voren. ‘Jij bent zeker ook vandaag jarig. Je ouders moeten wel rijk zijn om iemand als madame LeBeau te kunnen betalen. Volgens mijn vader verzorgt ze alleen de lotsgave van kinderen van beroemdheden en machtige mensen.’

Metty trok een gezicht. Het idee van een elitaire lotsgave sprak haar minder en minder aan.

‘Wie zijn jouw ouders dan?’ vroeg Benedict. ‘Wachten ze beneden op je? De mijne hebben een vergadering verderop in de straat. Mijn moeder is tegenwoordig zo belangrijk dat ze altijd... Hé, wat doe je? Daar mag je niet zomaar op klimmen!’

‘Van wie niet?’ vroeg Metty, die al halverwege het trapje naar het podium was. Ze keek om zich heen of er niet ergens een bordje hing. Gevaarlijke activiteiten werden meestal verboden op grote rode waarschuwborden, was haar ervaring. Toen ze zich ervan had verzekerd dat die er niet waren, liep ze verder het trapje op.

‘Straks krijg je op je kop,’ zei Benedict klaaglijk.

‘Dat betwijfel ik. Bovendien is dat mijn probleem.’

‘Straks krijg ik door jou ook op mijn kop!’

Metty rolde met haar ogen. Toen verstijfde ze. Er gleed een huivering langs haar nek. Het was alsof de dood zelf achter haar stond en tegen haar huid blies. Ze kreeg kippenvel. Vanachter het gordijn klonk heel zacht gesis.

Eén hartslag lang was Metty verlamd, verscheurd door twee instincten. Het eerste zei haar het podium af te springen en zo snel mogelijk naar de overloop terug te rennen. Het tweede instinct, waaraan ze uiteindelijk gehoorzaamde, was om het paarsrode gordijn opzij te trekken en het monster erachter te onthullen.

Het bleek helemaal niets griezeligs te zijn, gewoon een leunstoel en een koperen telefoontoestel op een tafeltje. Het was een ouderwetse telefoon, een museumstuk, met een draaischijf en een krullend snoer tussen het apparaat zelf en de hoorn. Toen Metty er een stap naartoe deed, werd het gesis luider. Het waren spookachtige stemmen, besefte ze, die uit de hoorn kwamen. En dat was niet het enige. Uit de telefoon kringelde paarse mist, die om de onderkant bleef hangen.

‘Daar kun je beter bij uit de buurt blijven,’ zei Benedict, nog altijd vanuit de deuropening. ‘Vervloekt, zo te zien.’

Metty deed alsof ze hem niet gehoord had en stak haar hand uit naar de telefoonhoorn. Haar vingers streken langs het koude metaal, en heel voorzichtig pakte ze hem op en bracht hem naar haar oor. Het sissende gefluister werd duidelijker. Ze kon bijna een paar woorden onderscheiden.

‘Hallo, ben je doof? Blijf van die telefoon af!’ zei Benedict uit de hoogte, alsof dat stomme ding van hem was. Hij deed zelfs een stap in haar richting, de kamer in. ‘Ben je helemaal...’

‘Daar zou ik voorzichtig mee zijn als ik jou was. Je weet nooit wie er aan de andere kant meeluistert,’ zei achter Metty een melodieuze stem, diep en zacht als zijde.

Geschrokken liet ze de hoorn los, en met een klikje bleef hij weer boven op het toestel liggen. Metty draaide zich om om te zien wie er gesproken had, al had ze wel een vermoeden. Madame LeBeau was de kamer binnengekomen door een deur tussen twee kasten. Daar had Metty eerder zeker overheen gekeken.

In levenden lijve was de vrouw nog opvallender dan op de poster. Door haar rood met gouden japon vol veren deed ze denken aan een uit zijn as herrijzende feniks. Haar huid was diepbruin en haar glanzende zwarte haar kwam tot aan haar heupen. Haar ogen leken wel barnstenen en straalden Metty toe, die bloosde en bij de telefoon vandaan stapte.

‘Fijn dat jullie er eindelijk zijn.’ Madame LeBeau schreed met veel zwier het podium op. De rok van haar japon sleepte als een plas gouden verf achter haar aan. Aan haar linkerhand droeg ze een lange karmozijnrode handschoen met een ronde opening waardoor haar lotstattoo te zien was: een starend oog.

‘Maar ik had geklopt,’ zei Benedict op gekwetste toon. Hij stond nog steeds vlak bij de deur.

‘Ik wachtte tot jullie tweeën binnen zouden komen.’

‘O.’ De jongen staaarde naar zijn schoenen.

Met een flauwe glimlach om haar lippen nam de dame plaats op de leunstoel naast de telefoon. Ze opende het laatje in de tafel en pakte er twee dingen uit: iets wat op een leeg schilderdoek leek en een glazen kwast met een dun, scherpgepunt handvat. Daarna haalde ze uit een onzichtbaar zakje in haar jurk een piepklein flesje.

Metty keek gefascineerd toe terwijl madame LeBeau de kurk van het flesje haalde en er met een druppelaar één diepblauwe inktparel uit haalde. Ze hield de druppel tegen de haren van het penseel, en de geheimzinnige vloeistof stroomde het glazen handvat in.

Het was geen gewone inkt. Metty wist door de tinteling die langs haar nek trok dat dit iets zeldzaams was, iets door en

door magisch. Dit was het soort inkt waarover ze op school geleerd had, de toverinkt die door geheime grotten stroomde, in het diepste hart van bergen verscholen lag of in glinsterende ondergrondse meren vloeiende. Inkt die treinen onder Londen kon laten verdwijnen, kwallen op plafonds tot leven kon wekken en zelfs steden kon laten vliegen.

Sommige mensen wijdden er hun hele leven aan om naar magische inktvoorraden te speuren, zoals anderen naar goud of ondergrondse olie zochten. Het flesje van madame LeBeau was klein, maar Metty durfde te wedden dat het een fortuin waard was.

‘Laten we de saaie kletspraatjes maar overslaan,’ zei madame LeBeau. ‘Mijn uitstekende intuïtie vertelt me dat een van jullie niet kan wachten tot we eindelijk beginnen en dat de ander’ – haar ogen gleden naar Metty, die nog roder werd dan ze al was – ‘gewoon niet kan wachten. Dus.’ Ze legde het schilderdoek op haar schoot. ‘We beginnen meteen, goed?’

‘Ik ga wel eerst.’ Benedict haastte zich de kamer door. Voordat Metty kon protesteren, rende hij het podium op en ging hij voor de profetes staan.

Madame LeBeau observeerde hem bedachtzaam zwijgend en zuchtte toen. ‘Heel goed, meneer Finch. Steek je hand maar uit.’

Anders dan Metty wist Benedict kennelijk precies wat hij moest verwachten. Hij hield de profetes zijn linkerwijsvinger voor en trok toen alvast een pijnlijk gezicht, alsof hij iets akeligs verwachtte.

Hij zoog toch nog geschrokken zijn adem in toen madame LeBeau met het scherpe uiteinde van haar penseel in zijn vingertop prikte.

Er hing nu een druppeltje bloed aan het penseel, dat er elk moment vanaf leek te zullen vallen. In plaats daarvan vloeiende het bloed het handvat in en vormde daar een smal rood streepje, als het kwik in een thermometer. Het vermengde zich met de blauwe

inkt tot een vloeistof met een diepe indigotint. Even later bereikte het inkt-en-bloedmengsel de glazen penseelharen.

Madame LeBeau inspecteerde het penseel, knikte tevreden en begon toen op het doek te schilderen. Daarbij bewoog ze haar hoofd naar achteren, en haar ogen rolden in hun kassen alsof ze in trance was geraakt.

Geschrokken deed Metty een stap achteruit, maar de profetes leek het niet te merken. Ze bewoog de kwast zonder te kijken heen en weer over het doek. Metty verbaasde zich over de hoeveelheid vloeistof, want madame LeBeau was toch maar met twee druppels begonnen.

Benedict fronste zijn wenkbrauwen en zoog aan zijn vinger. Toen trok hij die jankend van pijn uit zijn mond en greep zijn hand vast.

Op de rug van zijn linkerhand verscheen een donker symbool. Metty keek er met groeiende angst naar en kreeg acuut spijt dat zij niet eerst gegaan was. Dan had ze het maar achter de rug gehad. Madame LeBeau leek zich weinig van Benedicts ellende aan te trekken. Neuriënd bewoog ze het penseel over het doek, totdat ze het eindelijk optilde en met een normale blik rechtop ging zitten. Het doek was weer leeg.

‘Mooi. Dat is klaar.’

Zo te zien was Benedicts leed geleden. Knipperend tegen de tranen staaarde hij naar de tatoeage op de rug van zijn hand. ‘Het is goud!’ zei hij verrukt. Hij zwaaide met zijn vuist naar madame LeBeau. ‘Het is een zak met goud, ik weet het zeker! Mijn vader heeft er net zo een.’

Metty tuurde naar Benedicts lotstattoo. De vorm was niet makkelijk te herkennen: een soort vlek met een gek dingetje bovenop. Ze vond het meer op een meteor lijken dan op een zak met geld, maar die observatie besloot ze voor zich te houden.

‘Dat betekent dat ik rijk en succesvol zal worden, toch?’ Benedict keek stralend naar madame LeBeau, die lui haar schouders ophaalde.

‘Uitleg van je lot behoort niet tot de service.’

Benedict leek van zijn stuk gebracht. ‘Maar... Maar u hebt het voor mij gekozen, toch? Is dat niet juist waar het bij een elitaire lotsgave om gaat?’

‘Dat ligt wel iets ingewikkelder,’ zei de profetes verveeld. Toen wendde ze zich tot Metty en wenkte haar met een gebogen vinger. ‘Jouw beurt, mejuffrouw Jones.’